Tapınakçılar Siyonistler ve Masonlar – Birinci Kitap

Bölüm 15

Önceki bölüm : Şövalyelerin Özellikleri

Tapınakçılar

Bu aşamaya kadar hep "Tapınak Şövalyeleri" terimini kullandık. Oysa önceki bölümlerde bir iki kez değinmiş olduğumuz "Tapınakçılar" terimini de bir tanımlamalıyız. İkisi tam olarak aynı şey sayılmaz. Tapınak Şövalyeleri, Tapınakçıların bir bölümü. [Fransızcada "Templiers", İngilizcede "Templars", dilimizde Fransızcadan dönüştürme "Tampliyeler" terimi de kullanılır.]

Tapınak Şövalyeleri, Sistersiyen Tarikatı'nın ilkeleri üzerine kurulu bir düzen uyarınca örgütlendiği için "savaşçı keşişler" olarak da anılırdı. Ancak "savaşçı" oluşları "keşiş" oluşlarından önce gelirdi.

Tarikatın kuruluşunu izleyen ilk yıllarda, aralarına katılan yeni üyelerin çoğu daha önce şövalye sıfatını almıştı. Şövalye olmayan soylulara da önce şövalyelik verilmişti.

Tarikat palazlanmaya başlayınca, askerlikle hiçbir ilgisi olmayanların da örgüte alınmasına başlandı. Bu zorunluydu çünkü örgütün lojistik desteğe de gereksinmesi vardı. Bu desteği dışarıdan bir hizmet olarak almak yerine kendi içlerinde sağlamayı öngörmüşlerdi.

Tapınak Şövalyeleri ile birlikte olan, onlarla bir arada yaşayan bu gibi kişilere elbette "şövalye" denecek değildi. (Gerçi sonraki yüzyıllarda şu pek gösterişli ve özenilir nitelikli "şövalye" unvanının âdeta ayağa düştüğü bile görülür ama o tarihte henüz öyle değildi.)

Niteliği her ne olursa olsun tarikatın üyeleri, genelde "Tapınakçılar" olarak anıldı. Şövalyeler, örgütün en üst sınıfını oluşturmaktaydı.

Diğerlerine de daha sonra değineceğiz.

* * *

Günümüzde Tapınakçılardan söz edildiğinde; çoğu kimse bu kişileri bir gizli örgütün üyeleri sanıyor. Bu bağlamda, Masonluk ve diğer birçok kurum için olduğu gibi, Tapınakçılarla bağlantılı olarak da "gizli örgüt" teriminin yanlış kullanılışından sakınılamıyor.

Bu yanlışlık bilgisizlikten kaynaklanıyor. Bu gibi örgütlerden birçoğunun aslında gizli değil, "ezoterik" (içrek) olduğunu anlamak, "gizli" sıfatıyla "ezoterik" sıfatı arasındaki farkı kavramak gerekiyor.

Ancak ön yargılı bir tutum izleyen kişilerden çoğu, buna yanaşmadıkları ya da bu gerçek işlerine gelmediği için, yanlış sözler ediyor ve bu konularda zaten yeterince bilgisi olmayanları da kolayca yanıltıyor.

Bu satırların okuyucusu, bu bağlamda yanılgıya kapılmamayı bilmeli.

Zaten günümüzde artık özgün anlamında yani Ortaçağda olduğu gibi "Tapınak Şövalyeleri" değil, sadece şövalyeliğe özenen bazı çağdaş ezoterik ya da sosyal örgütlerin üyeleri var. Bu tür örgütlerden bazılarının amaç ve ilkelerini, nasıl çalıştıklarını sonraki bölümlerden birinde ele alacağız. Burada, şimdilik, konumuz sadece Ortaçağdaki Tapınakçılar.

Bir de şunu belirtmek gerek. Aslında burada tarih anlatmıyoruz. Yer yer tarihler verip, bağlantılar kuruyoruz ama bunları yapışımızın gerekçesi sadece Tapınakçıların geçmişteki yeri ve işlevinin daha iyi kavranmasını sağlamak.

Ne yazık ki tarih kitapları ve diğer tarihsel araştırma yayınları, bu gibi konularda bizi yeterli bilgiyle donatmıyor. Burada yazılanları derlemek için çok daha ayrıntılı kaynakları incelemek gerekti.

Bunları bilmeden, günümüzdeki Tapınakçıları ön yargısız olarak ve tüm yönleriyle anlamak da hayli zor. Çünkü günümüzdeki Tapınakçılar, kendi örgütlerinin bu Ortaçağ tarikatının çağdaşlaştırılmış biçimdeki bir devamı olduğunu ileri sürüyor.

Bu bağlamda birbirine benzeyen ama birbirinden farklı birkaç ayrı örgüt var ama hemen hepsinin tarihsel köken bakımından iddiası aynı.

Onlara daha sonra geleceğiz.

Şimdi Ortaçağdaki özgün Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın örgütlenme tarzı ve çalışma sistemine şöyle bir göz atalım.

Kolej

Bu sözcük belki size öncelikle bir özel okulu çağrıştırır ama tarih boyunca çok farklı bir anlamda kullanılmıştır.

Antikçağda, önce Helenlerde fakat özellikle Roma İmparatorluğu'nda Avrupa doğusundaki meslek ve zanaat örgütlerinden her biri kolej (collegium) olarak anılmıştır. Bu bağlamda **"collegia"** sözcüğüne daha çok rastlanır; bu, öncekinin çoğul halidir ve birden çok kolejin aynı anda varlığını gösterir.

Tapınakçılarda da bir kolej olgusu vardı ama farklı bir anlamdaydı. Ancak ona gelmeden önce bu örgütün kendi içindeki sınıflarına şöyle bir bakalım.

Tapınakçılar asal olarak üç sınıfa ayrılmıştı:

1. **Şövalyeler:** Bu kişiler mutlaka soylular arasından seçilir, bir inisiyasyon töreninden geçirilerek tarikata alınırdı. Böyle bir tören, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın aynı zamanda bir ezoterik örgüt sayılmasına neden olmuştur. Ancak bir kuruma girişin inisiyasyon töreni ile yapılması, o kurumun "ezoterik" bir nitelik taşılasına yetmez.

Şövalyeler, beyaz tunik biçiminde bir üniforma giyerdi. Bunun göğsüne, Tapınak Şövalyelerine özgü kırmızı renkli haç işlenmişti.

İnternette Tapınak Şövalyeleri'nin bu giyim tarzını yansıtan birçok resim var… Bunu merak etmekle birlikte, araştırmaya katlanmak istemeyen okurlar için şöyle bir tasarımsal çizim örneği verelim:

2. **Çavuşlar:** Bunlar, soylu olmasa da özgür sayılan insanlar arasından seçilerek tarikata alınan kişilerdi. Herhangi bir inisiyasyondan geçirilmezlerdi. Tarikatın kurallarına uymak zorundaydılar.

Çavuşlar, gerektiğinde asker niteliğiyle savaşa katılırdı. Şövalyelerden pek farklı olarak siyah ya da kahverengi bir manto giyerlerdi. Onlara da göğüsleri üzerinde Tapınak Şövalyelerinin kırmızı haçını taşıma hakkı tanınmıştı.

Buna ilişkin bir örnek olarak şöyle bir tasarımsal resim verebiliriz:

Kaynak: http://dashinvaine.deviantart.com/art/Templar-Sergeant-415126972

3. **Yazıcı ve rahipler:** Bunlar tarikatın yardımcı elemanlarıydı. Bilgi ve yetenekleri uyarınca üstlerine düşen işleri yaparlardı.

Yazıcı olanlar sivildi. Rahipler ise, üzerinde tarikatın kırmızı haçının yer aldığı yeşil bir cübbe ile beyaz eldiven giyerdi.

Bu üç asal sınıfın yanı sıra iki ek sınıf daha oluşturulmuştu. Ancak bu ek sınıflarda yer alanları da "Tapınakçılar" olarak nitelendirmek doğru sayılmaz. Çünkü onların tarikatın "Crux Pattée" olarak anılan amblemini taşımalarına izin yoktu.

Bu ek sınıflardan birine **"Türkopoller"** (Turcopoli) denirdi. Özellikle Akdeniz'in doğu yanında görevli olan bu kişiler, ya Arap asıllı ya da melez yerlilerden seçilirdi. Müslümanların tutum ve davranış biçimlerini iyi bildiklerinden, şövalyelerin çok işine yararlardı. Hıristiyan olmaları gerekmezdi. Çoğuna, hizmeti karşılığında belirli bir ücret ödenirdi.

Örgütün büyük çoğunluğunu ise, bu sınıfların hiçbirinden olmayanlar oluştururdu. Lojistik destek hizmeti vermek üzere hemen her nitelikte birçok kişi vardı. Silahtarlar, seyisler, malzemeciler, aşçılar, demirciler, marangozlar, terziler, inşaat ustalarıyla işçileri, hizmetçiler ve daha birçokları.

Tarih bakımından, önceleri hizmetçiler arasında kadınlar da bulunurdu. Sonraki yıllarda ise, kadınların yaptığı işlerin çoğu erkek hizmetçilere aktarılıp kadınlara sadece hastane ve revirlerde çalışma izni verilir olmuştu.

*** * ***

Bu aşamada bir parantez açar gibi yaparak, çoğu yazarın, dolayısıyla onlardan etkilenen çoğu okuyucunun düştüğü bir yanılgıya değinelim.

Bu konu Tapınakçılardan önce masonlar ile ilgili. Ayrıntısına daha sonra değineceğimiz bu konuda özetle şöyle denir:

"Orta çağda inşaatçılık işleriyle uğraşan mason locaları vardı. Sonradan inşaatçılık mesleği gücünü yitirdi. İnşaatçılık ile hiçbir ilgisi olmadığı halde localara sızmış olan ve sadece düşünü işleriyle uğraşan kişiler, Masonluğun biçimini değiştirdi."

Bu anlatımdaki yanılgı ya da yanlış üzerinde şimdilik durmayacağız. Buna daha sonra sıra gelecek. Bu aşamada sadece konunun Tapınakçılar ile kurulan bağlantısına kısaca değineceğiz. Bu bağlantı da şöyle kurulmaktadır:

"Tapınakçılar, Ortaçağdaki mason locaları ile iç içeydi. Hatta bunların çoğunu kendileri kurmuştu. Dolayısıyla daha sonra ortaya çıkacak olan farklı nitelikteki Masonluğun da temelini atmış oldular."

İşte burada iki yanlış var.

- O tarihlerde henüz "mason locası" diye bir şey yoktu. İnşaatçılık mesleği, diğer meslek ve zanaatlar gibi manastırların çatısı altında yürütülmekteydi. İnşaatçı mason localarının kurulmasına başlanma tarihi çok daha sonradır. O locaların kurulduğu tarihte, artık Tapınak Şövalyeleri Tarikatı çoktan ortadan kalkmıştı.
- Yukarıda değinmiş olduğumuz üzere; Tapınakçılar sadece inşaatçılarla değil, birçok meslek ve zanaattan olanlar ile yakın ilişkiler kurmuştu. Bunların arasından sadece inşaatçıların seçilmekte oluşu, bilgisizlikten ya da ön yargılı bir tutumla (Tapınakçılarla masonlar arasında ille de bağlantı kurabilmek için) okuyucuyu yanıltma eğiliminden kaynaklanır.

Bina inşaatı işiyle uğraşanlara "mason" denirdi. Fakat Tapınakçıların açısından daha önemli inşaatçılar vardı. Onlar, **"pontifex"** olarak anılan yol ve köprü yapımcılarıydı. Bunun niçin böyle olduğunu göreceğiz.

Önce Süleyman Tapınağı, sonra Tapınak Şövalyeleri, sonra Gotik Mimarî Stili kanalıyla, Masonluk ile Tapınakçılar, dolayısıyla Masonluk ile Ortaçağdaki inşaatçılar arasında bağlantı kurmak, pek romantik ama tarihsel gerçekler ile pek de uyuşmayan bir çabadır. Ne yazık ki masonlar günümüzde bile kendilerini bu varsayımdan sıyıramamıştır.

Bunun nedeni, eskiden (günümüzdeki Masonluğun kuruluşu sıralarında) bilerek ve isteyerek, yutturmaca amacıyla yapılmış olan bir tarihsel yanlışlığın, sonradan ele alınıp hatta özür dilenip düzeltilmeden, öylece bırakılmış ve "gerçek" (!) olarak benimsenip kalakalmış oluşudur.

Katolik Kilisesi bile zaman içinde bazı dogmalarından vazgeçip, geçmişte yaptığı bazı yanlışlardan ötürü özür dilemeyi başarırken, masonların bunu yapmayışı (yapamayışı) ne acı!...

* * *

Çoğu tarihçinin belirttiğine göre; Tapınak Şövalyelerinin toplam sayısı tarikatın en parlak döneminde bile bin beş yüzü geçmemişti.

Kimileri bu rakamı daha yüksek gösterir. Bu çelişkinin, konu kavramsal açıdan incelendiğinde, basit bir uyuşmazlıktan kaynaklandığı görülür. Şöyle ki;

Tapınakçıların arasındaki her şövalye ille de "Tapınak Şövalyesi" değildi. Bir de "yardımcı şövalye" olarak anılanlar vardı. Ancak hepsini toplayacak olursanız rakam şişer.

Yardımcı şövalyeler, savaşta Tapınak Şövalyeleri ile birlikte dövüşmelerine izin verilen deneyimli atlı askerlerdi. Her şövalye, tarikat üyesi olmasa bile bir Tapınak Şövalyesi ile omuz omuza savaşmayı onur sayardı. Sırf bu amaçla, eğer parası varsa tarikata yüklü bir bağışta bile bulunabilirdi.

Ancak şu da bilinmeli ki, bu suretle Tapınakçılar arasında yer alabilen yardımcı şövalyeler, kendi başlarına buyruk değildi. Başka zaman, bir başka yerde istediklerini yapabilirlerdi ama Tapınakçılar ile bir arada bulundukları sürece tarikatın kurallarına uymak zorundaydılar. Fakat tarikatın ritüelik yöntemi uyarınca inisiyasyondan geçip ant içmiş olmadıkları için, kişisel haklarından herhangi bir özveride bulunmak zorunda değildiler. Örneğin bir Tapınak Şövalyesi evlenemezken, bir yardımcı şövalye pek alâ evli olabilirdi. Üstelik savaşta ölecek olursa, kalan ailesine ölüm tazminatı ödenirdi.

Bir Tapınak Şövalyesi öldüğünde ise, ailesine herhangi bir ödeme yapılması gerekmezdi çünkü Tapınak Şövalyelerinin aileleri zaten öteden beri tarikattan sayılırdı. Bir Tapınak Şövalyesinin sağlığında olduğu gibi, ölümü halinde de ailesi koruma altındaydı.

* * *

Tüm yukarıdakilerden özetle söz ettikten sonra, şimdi artık şu "kolej" oluşumuna gelebiliriz. (Özetle söz etmekte olduğumuz doğrudur. Burada anlatılanların ayrıntılarına girilecek olsa, her bir paragrafın yerine sayfalarca yazmak gerekebilir.)

Tarikatın oluşumundan beri birçok yerde karargâhları kurulmuştu. [Bunlara niçin "karargâh" dediğimize daha önce değinmiştik.]

Karargâhlar arasında, belli yerlerde kurulu olan 13'ü, diğerlerine oranla daha üstün tutulmuştu. Bu karargâhların üstatları bir araya geldiğinde "kolej" denilen kurul oluşurdu.

Kolej, tarikatın stratejisini saptayan en önemli organıydı. Bir büyük üstat öldüğü zaman, yaşam boyu görevde kalacak yeni büyük üstadı bu organ seçerdi. Bu seçimde, mutlaka bu 13 kişinin "oy birliği" sağlanırdı.

Kolejde, önemli bir karar verilmesi gerektiğinde ve ayrı görüş ya da eğilimler ortaya çıktığında da oylama yapılabilirdi. Ancak oylama, tarikatın yönetiminde demokratik bir yöntem uygulandığını göstermez. Çünkü özgürlük sınırlıydı. Toplantıda sadece ilgili konu üzerinde söz hakkı olanlar konuşurdu. İstediklerini söyleyebilir ama büyük üstadın tutumuna karşı çıkamaz, onu asla eleştiremezlerdi. Nitekim bir karar almak gerektiğinde, oylama yapılmış olsa bile, sonucuna bakılmaksızın büyük üstadın dediği olurdu.

Açıkça belli ki tarikatın büyük üstadı, sınırsız bir yetkiyle donatılmıştı. Bu göreve seçimle gelir ama bundan sonra buyrukları ve kararları tartışılamazdı. Üstelik yaşam boyu da görevde kalırdı. Örgütü âdeta bir imparator gibi yönetirdi.

Bu nedenle, 13 üstattan oluşan Kolej, bir danışma organı gibiydi. Nitekim büyük üstat, isterse kendisini seçmiş olan kolej üyelerini bile değiştirebilirdi.

Akla şöyle bir soru geliyor: «Bir büyük üstat, artık örgütü yönetemeyecek kadar yaşlanır ya da hastalanır fakat kendi dileğiyle bu görevden ayrılmazsa ne yapılırdı?»

Eldeki bilgi ve belgelerde, böyle bir durumda ne yapılacağı konusunda herhangi bir açıklama yok.

*** * ***

Tapınak Şövalyeleri Tarikatı oluşturulduğunda, Avrupa'daki tüm krallar, prensler ve diğer soylular, kendilerini bu örgüte bağışta bulunmak için âdeta yükümlü gördüğünden, tarikatı bir sürü taşınmaz mülkle, tarım, hayvancılık ve madencilikten elde edilen gelirle, topladıkları verginin bir bölümüyle, pazar yeri ve limanlardaki ticari etkinliklerden elde edilen kazanç üzerinden pay hakkıyla donatmışlardı.

Hugues de Payen'den sonra Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın büyük üstadı olan **Robert de Craon** zamanında yani 1140'lı yılların başlarında, örgütün doğrudan sahibi olduğu ya da gelirinin tümünü aldığı taşınmaz mülk sayısının 600'ü geçmiş olduğu söylenir.

Sonraki yıllarda, elbette bu bağışların devam edişinin yanı sıra, örgütün diğer etkinliklerinden elde edilen gelirler de varlığına eklendi. Ender de olsa, ganimet kazandıkları da olurdu. Kuşkusuz ganimetten önce gelen gelir kaynağı haraçtı. Ancak bunun adı haraç değil, bir hizmetin (örneğin korumanın) karşılığı olarak ödenen ücretti. Dolayısıyla, bir açıdan ha o tarihlerdeki Tapınakçılar ha günümüzün kabadayıları…

Bu dehşetli ve sürekli gelir ile varlığın gerek işletilmesi gerek korunması, çok düzenli ve disiplinli bir ticarî organizasyonu zorunlu kıldı. Bu nedenle Tapınak Şövalyeleri'nin örgütüne, çeşitli meslek ve zanaattan elemanların yanı sıra birçok memur, özellikle yazıcı ve hesapçılar da katılmıştı.

Hemen her ülkede, Türkiye'deki karşılığı "il" olarak anılan bölgeler oluşturulmuş, her bölge bir karargâha bağlanmış, başına şövalyeler arasından bir "üstat" yerleştirilmişti. Büyük iller, alt bölümlere ayrılmıştı. Bunlardan her birinin yönetiminden sorumlu olan şövalye ise **"komandör"** olarak anılırdı. [Fransızcada "commandeur", İngilizcede "commander"... Dilimizde bunun tam sözlük karşılığı "komutan" olarak da verilebilir.]

Avrupa'da âdeta bir "holding" oluşturulmuştu. Bu kurum, günümüzdeki en büyük küresel şirketlerle bile boy ölçüşebilecek bir boyuta varmıştı.

Yoksulluk - Bekaret - Bağlılık

Bu üç sözcük, Tapınak Şövalyeleri'nin üç temel ilkesini yansıtır.

Her Tapınak Şövalyesi adayı, herhangi bir malı, mülkü, parası ya da her nesi varsa bunun tümünü tarikata bağışlamak zorundaydı. Bundan sonra da bireysel olarak hiçbir maddî varlık edinemezdi. Tarikatın temel ilkelerinden biri olan "yoksulluk" kavramı bu anlamda kullanılmaktaydı.

Şövalyenin atı, giysileri, kılıcı ve diğer her şeyi aslında ortak maldı; bunlar sadece onun kullanımına tahsis edilirdi.

İzinli olduğunda keyfince harcayabilmesi, hiç kimseye borçlu kalmaması için cebine bir miktar para (harçlık) konurdu.

Şövalyelerin cinsel ilişkide bulunması, dolayısıyla evlenmesi yasaktı. Tarikata girmeden önce evlenmiş olan bir şövalye, bundan böyle yaşam boyu karısını göremezdi. Eşinin de bir rahibe manastırına katılması gerekirdi.

Çocukları olmuşsa, bakım ve yetiştirilmeleri için şövalyenin tercihine göre ya tarikatın gözetimi altında olmaları koşuluyla akrabalarına verilir ya da buna gerek kalmaksızın doğrudan bir Sistersiyen manastırına yerleştirilirlerdi.

Akla şöyle bir soru da 0gelebilir: «Tapınak Şövalyesi olacak kişi, eşini ve ailesini çok seviyorsa, onlardan ayrılamazsa ne olurdu?»

Çok basit!... O zaman "Tapınak Şövalyesi" olmazdı. Onu zorlayan mı vardı?... Zaten önceden evli olan şövalyeler tarikatın kuruluşu sıralarında girmiş olanlardı. Sonraları, evli olanların kesinlikle kabul edilmediği dönem başladı.

Bir Tapınak Şövalyesi, bir kadına ne dokunabilir ne de öpebilirdi; annesi ya da kız kardeşi olsa bile... Kadınlarla sohbet etmesi bile hoş karşılanmazdı. "Bekaret" ilkesi, bu anlamda değerleniyor.

Tarikatta "bağlılık" denildiğinde ise, bu terim her bakımdan geçerliydi. "Verilen bir buyruğu kesinlikle yerine getirmek" anlamını da kapsardı. Bu bakımdan bir Tapınak Şövalyesi için en önemli bağlılık, üstünün sözünü dinlemesi ve her ne istiyorsa iki eli kanda olsa bile yapmasıydı.

Her Tapınak Şövalyesi, önce üstü niteliğini taşıyan komandöre, sonra karargâh üstadına, dolayısıyla büyük üstada bağlıydı.

Bu hiyerarşik düzene kesinlikle uyulurdu. Bu, tam anlamıyla bir askeri disiplin olarak da nitelenebilir.

Kurallar - Yöntemler

Tapınakçıların kuralları, Saint-Bernard tarafından düzenlenmiş olduğu üzere, Sistersiyen Tarikatı'nın Anayasası temel alınarak oluşturulmuştu ama Tapınakçılar açısından sonraları, -özellikle 13. yüzyıl ortalarında- bunların üzerinde önemli değişiklikler yapıldı.

Burada bu kuralların tümünü sıralamaya kalkışacak olsak başa çıkılmaz. Buna pek gerek de yok çünkü bu bir akademik çalışma değil. Kuralların sadece en önemlilerinden ve ilginç olanlarından söz etmek yeter.

Fakat kural ve yöntemlerden önce, Tapınakçıların örgütlenmesindeki hiyerarşik düzene de şöyle bir değinelim.

Görevlilerin sıralanışı bakımından, büyük üstattan sonra yardımcısı ya da vekili olmak üzere **"Seneşal"** (Sénéchal) unvanını taşıyan bir şövalye gelirdi. Bu kişi seçilmez, doğrudan büyük üstat tarafından atanırdı.

Seneşali, koleji oluşturan iller başta olmak üzere karargâh üstatları izlerdi. Ancak tarikatın mal varlığının yönetimi, giyim ve kuşam işleriyle ilgilenmekle görevli şövalyeler, hiyerarşik sıralanmada diğer karargâh üstatlarından önce gelirdi. Bu üstün şövalyelerden biri de tarikatın çok önem verilen siyah-beyaz flâmasının korunmasından sorumluydu.

Tapınak Şövalyelerinden çoğu, bir karargâh üstadından sonra gelen belli yerin komandörüne, kimisi doğrudan karargâh üstadına bağlıydı.

Şövalyelerden sonra, sırasıyla, yetkili çavuşlar, yardımcı şövalyeler, türkopoller ve diğer çavuşlar gelirdi.

Çağımızdaki bazı mason kuruluşlarının örgütlenme tarzı, bir açıdan sanki Tapınakçılardan esinlenilerek oluşturulmuş gibi bir izlenim veriyor. Ancak bu konuya daha sonra geleceğiz.

Yukarıdaki hiyerarşik sıralanmaya bakılacak olursa, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nda yönetim bakımından çok esaslı bir düzen kurulmuş gibi görünüyor ama pratikte bu hiç de öyle sayılmaz.

Çünkü tarikat kesinlikle bir **"tek adam"** tarafından yönetilirdi. Her şey, büyük üstadın iki dudağının arasından çıkacak olan söze bağlıydı.

Bunun anlamı şudur:

Büyük üstat yoksa tarikat da yoktu.

* * *

Tarikatın çok sıkı disiplin kuralları vardı. Bunlar, şövalyelerin günlük yaşamı sırasında da geçerliydi ama özellikle savaş anında kendini belli ederdi.

Savaştaki en önemli kural, bir şövalyenin, buyruk verilmediği ya da tek başına üç kişiyle baş etmek zorunda kalmadığı sürece geri çekilmemesiydi. Saldırı buyruğuna uymamanın hiçbir gerekçesi olamazdı.

Her şövalye, kuzu derisinden yapılma sımsıkı bir don giyerdi. Bunun hiçbir zaman çıkarılmaması zorunluydu. (Hiç olmazsa tuvalette çıkarılabilmesi gerekir ama bu konuda bir açıklama yok.)

Tapınak Şövalyelerinin yarı çıplak dolaşması ve yıkanması yasaktı... (Bunu yadırgamayın sakın… Temizlik, çok daha sonraki yüzyılların ürünüdür.)

Şövalyeler seferde ya da savaş halinde değilse, sabah saatlerini kilisede geçirir, sonra hep birlikte günün ilk öğünü olan öğle yemeğine geçerdi. Bir karargâhta diğer Tapınakçılar da yemeğe şövalyelerle birlikte katılır, ancak her sınıf ayrı masada otururdu.

İki kişi tek bir tabak ya da çanak ile su ya da şarap içmekte kullanılan tek bir kupayı paylaşırdı. Herhangi biri yalnız başına yemek yiyorsa, bu durum, onun bir kusuru nedeniyle cezalandırılmış olduğunu gösterirdi.

Noel zamanı dışında, et, haftada sadece üç kez yenirdi. Diğer günlerdeki yemek, asal olarak sebze ve ekmekten oluşurdu.

Yemekten sonra, hep birlikte sessizce şükür duası yapılırdı.

Standart olarak günde iki öğün yemek yenir ama Noel hariç olmak üzere "Tüm Azizler Günü" olarak anılan 1 Kasım'dan başlayarak Paskalyaya kadar olan süre boyunca gündüzleri oruç tutulurdu. Bu oruç sadece yemek için geçerliydi; su içilebilirdi. Ancak savaş süresince oruç tutulmazdı.

[Paskalya günü ay takvimine bağlıdır. 22 Mart'tan sonraki ilk dolunay gecesini izleyen Pazar günüdür. Demek ki oruç süresi yaklaşık 5 ay.]

Öğleden sonra, silâhların ve atların bakımı gibi işler ile savaş eğitimi ve vuruşma antrenmanları yapılırdı. Şövalyelerin günlük yaşamına, arada sırada düzenlenen yarışma ve şenliklerle renk katılırdı.

* * *

Şövalyeler, kendilerinin olan şeyleri aralarında değiş tokuş edemezdi. Zaten her şövalyenin atı, silahları, giyim-kuşamı ve bunun gibi şeyleri dışında sadece kendisinin olan o kadar az öteberisi vardı ki!...

Her şövalyenin, kendi malı olan bu öteberiyi yerleştirdiği bir çantası bulunabilirdi ama bu çanta kilitli tutulamazdı. Sadece üstatlar ve komandörler gerek tarikata gerekse kendilerine ait nesneleri kilit altına alabilirdi.

Bir şövalyeye akrabalarının ya da tanıdıklarının mektup göndermesi hoş karşılanmazdı. Buna karşın mektup gelirse, şövalyenin kendisine verilmez, ilgili üstat ya da komandöre iletilirdi. Açılır, gözden geçirilir, uygun bulunursa o şövalye çağrılıp kendisine okunurdu; eline verilmezdi.

Eğer birisi herhangi bir şövalyeye bireysel olarak bir armağan ya da anı eşyası vermeye kalkışacak olarsa, şövalyenin bunu kabul etmemesi gerekirdi. Almak isterse, önce ilgili üstat ya da komandör buna izin vermeliydi. Bilgisi dışında gönderilen bir armağan da ilgili üstat ya da komandörün elinden geçerdi. Ufak tefek şeyler kendisine verilir ama başkalarının dikkatini çekecek türde olanlar ya geri gönderilir ya tarikatın malı sayılarak el konurdu.

*** * ***

Her şövalye, nedeni her ne olursa olsun, bir diğer şövalyeyi kızdırmamaya ve sinirlendirmemeye dikkat etmek zorundaydı. Buna karşın aralarında bir uyuşmazlık çıkacak olur da bunu çözümleyemezlerse, yapacakları iş hemen üstada başvurmaktı. Uyuşmazlığın çözümünde üstadın vereceği karar kesindi; tartışılamazdı.

Şövalyelerin halk içinde yalnız başlarına dolaşmaları yasaktı. Her nerede ve gece ya da gündüz olsun, mutlaka ikişerli gruplar halinde gezerlerdi. Hiçbir şövalye hiçbir zaman tek başına dolaşamazdı.

Halk arasındaki bir Tapınak Şövalyesi, herhangi biriyle kavgaya tutuşamazdı. Kendi aralarında, yarışma dışında dövüşmeleri zaten yasaktı. Fakat nedeni her ne olursa olsun bir başkasıyla dövüşmeye niyetlenen bir şövalyenin, bunun için önce üstat ya da komandörden izin alması gerekirdi. Buna izin verilmezse, onur kırıcı olarak düşünülmezdi.

Peki, halktan biri şövalyeye hakaret eder ya da saldırır ve onu dövüşmek zorunda bırakırsa ne olurdu?

Tapınakçıların kuralları arasında, burada bir olasılık olarak akla gelebilen böyle bir sorunun yanıtı yok... Ancak, sıradan bir kişinin bir Tapınak Şövalyesine hakaret etmesi ya da saldırması için, herhalde ya zırdeli ya da kendini bilemeyecek ölçüde sarhoş olması gerekirdi. Öyle bir durumda da zaten kavgaya tutuşmanın anlamı olmazdı. Aklı başında olan ayık bir adam ise, bir Tapınak Şövalyesi ile dövüşmeyi göze alamazdı. (Öyle olduğu varsayılıyor.)

Disiplinsizlik

Bir Tapınak Şövalyesi herhangi bir kusur, suç ya da günah işleyecek olursa, dosdoğru ilgili üstat ya da komandöre giderek bunu açık yüreklilikle anlatması gerekirdi. Pek önemli olmaması durumunda, bu iyi niyetli davranışı üzerine ona küçük bir ceza verilebilir hatta belki bağışlanabilirdi.

Önemli ya da ağır bir suç işleyen bir şövalyenin ise, mutlaka yargılanması gerekirdi. Yargı demek, ceza demekti. Pişman olduğunu belirtirse, verilecek ceza hafifletilebilirdi. Yargıda savunma hakkı da saklı tutulurdu. Fakat bile bile suç işlemenin gerekçesi kabul edilmezdi.

Kurallara uymayan ya da disiplinsizlik edenlere "hafif" sayılabilecek bazı cezalar verilirdi. Bu hafif cezalardan biri, yemekte tek başına ya da yerde oturmaktı. Bir diğeri, aslında şövalyelere pek yakışmayan, siviller tarafından yürütülen daha alt düzeydeki işlerle görevlendirilmekti.

Burada "hafif" olarak nitelendirdiğimiz bu tür cezalar, bir "şövalye" için aslında ölümden ağır bile sayılabilirdi. Çünkü herkes onun cezalandırılmış olduğunu anlar, görüp izler, dolayısıyla onuru kırılırdı.

Bir sonraki aşamada ağır cezalar başlardı. Bunlar ise, mantosunun, atının ya da kılıcının alınmasıydı. Böyle bir ceza geçici bir süre için olabileceği gibi, kesin ve sürekli de olabilirdi. Kesin ve sürekli olması, onun şövalyelikten çıkarılıp ancak bir çavuş ya da sıradan asker gibi tarikatta kalmasına izin verilmesi anlamına gelirdi. Askerlikte rütbelerin sökülmesi gibi...

Ağır bir cezayı gerektiren suçlar arasında şunları sayabiliriz:

- Bir diğer şövalye ile dövüşmek,
- Tutsak alınmış birini elden kaçırmak ya da bilerek öldürmek,
- Atını kaçırmak,
- Kılıcını ya da mantosunu yitirmek hatta bunlardan birini kızgınlıkla fırlatıp yere atmak,
- Yalan söylemek,
- İzin verilmiş bir dövüş dışında kızgınlıkla bir Hıristiyanı yaralamak,
- Kadınlarla cinsel ilişkide bulunmak,
- Şantaj yapmak,
- Gece izinsiz olarak birlikten ayrılmak,
- Kendi başına tarikatın mal ya da mülkünü bir başkasına kullandırmak,
- Önce işlediği bir kusuru bir daha işlemek.

Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nda hapis cezası yoktu ama ölüm cezası vardı. Bu cezayı gerektiren suçların başında hırsızlık, yolsuzluk, verilen bir buyruğu yerine getirmemek yani itaatsizlik gibi işler gelirdi.

Fakat "ölüm" bir şövalye için en ağır ceza sayılmazdı. Daha ağır olanı, tarikattan kovulmaktı.

Şöyle suçlar tarikattın çıkarılmayı gerektirirdi:

- İzin verilmiş bir dövüş dışında, bir Hıristiyanı bilerek ve isteyerek öldürmek,
- Tarikatın toplantılarında konuşulup görüşülenleri açığa vurmak,
- Homoseksüel ilişkide bulunmak,
- Hıristiyan inancını eleştirmek,
- Bir başka şövalye hakkında yalan söylenti çıkarmak,
- Suçlanan bir şövalye lehine yalancı tanıklık etmek,
- İki günü aşan bir süre boyunca izinsiz olarak karargâh ya da kamptan ayrılmak,
- İzinli olduğu süre içinde şövalyelere yasak olan bir iş yapmak,
- Bir çatışmada tarikatın flâması dalgalanırken düşmandan kaçmak.

Bazı zaman bir şövalyeye "geçici uzaklaştırma" cezası verilirdi. Bu ceza, onun kesin olarak kovulmadığı fakat buna çok yaklaştığı için uyarıldığı anlamına gelirdi.

Uzaklaştırılan şövalye, tatile mi çıkardı sanırsınız?

Bir tür hapis cezasıydı bu. En az bir yıl süreyle bir Sistersiyen manastırına kapanıp, tüm günlerini orada dua edip düşünerek geçirmek, öz eleştirisini yaparak kendi kendisini uslandırmak zorundaydı. Artık uslandığına inanan cezalı şövalye, ilgili komandör ya da karargâh üstadına başvururdu. Karargâh ya da birliğine dönebilmek için onu da uslandığına inandırması gerekirdi.

* * *

Her Tapınak Şövalyesi, tarikatın düzen ve disiplin kurallarını başından beri çok iyi bilirdi. Bunlardan herhangi birini kabul etmekte duraksama gösteren bir aday tarikata alınmazdı.

Zaten üzerinde çok durulmuş olan konulardan biri de Tapınak Şövalyesi olmak isteyen bir kişinin tarikata kabul edilme yöntemidir.

Şimdi sıra onu gözden geçirmeye geldi.

Böylece Tapınak Şövalyelerini daha iyi anlama olanağını elde edeceğiz.

Sonraki Bölüm : Tapınak Şövalyesi Olmak